

NGÀY ĐẦU NĂM MỚI

Sáng mù sương! Dấu hiệu của một ngày chậm nắng. Bên ngoài thật im vắng, trong nhà cũng không một tiếng động. Dường như mọi người vẫn còn ngái ngủ sau một đêm gần như thức trắng để đón chờ giây phút đầu tiên của ngày mới dương lịch.

Ly cà phê tỏa hương, khói vươn lên thật chậm, mỏng manh, éo lá. Hơi ẩm thật dễ chịu khi từng ngụm nhỏ tan trong miệng, ngấm vào cả châu thân. Chiếc bàn con kê sát cửa sổ che bớt chùm ánh sáng lờ mờ in dấu trên nền thảm. Buổi sáng. Một mình. Rất thình lạng và... cô đơn!

Mười năm trên xứ lạ. Hai mươi năm để nhớ cuộc tình xa. Mỗi năm một lần. Mỗi lần một ít thời gian để nhớ con đường đan tay, nhớ nắng Sài Gòn trong ngày đầu năm đạo ấy và nhớ Em, oi cánh trắng thiên thần đã mất hút vào nơi miền viễn!

Buổi sáng Sài Gòn của một đạo đời oan nghiệt! 1977! Chưa đầy hai năm mà Sài Gòn đã trầm lắng như một thiếu phụ nhạt phấn son! Ngày đó, ngày đầu năm mới nhưng phố vắng lạng, người thưa thớt dù đã sắp qua nửa ngày. Sài Gòn như thắm mệt sau một đêm vui gượng gạo. Nhưng nắng Sài Gòn chợt nồng âm lạ thường khi có đôi bàn tay đan theo bước chân chậm rãi thả dài trên vỉa hè Lê Lợi, Lê Thánh Tôn và Tự Do ngay chiều hôm đó.

Xi nê Măng Non! Trong khu này đã có Eden. Thêm một rạp xi nê loại bỏ túi để làm gì nhĩ?! Còn nhà sách Xuân Thu đâu rồi!? Đúng là vật đổi sao dời! Nhưng thôi! Hãy vui với bàn tay đang ngoan ngoãn nằm gọn trong tay và đang là nhân chứng cho một nụ tình vừa mới nở trong ngày đầu của năm mới đến.

Chiến Tranh Và Hòa Bình. Xem xong cuốn phim nổi tiếng mà không nhớ gì, bởi tâm trí đã dành hết cho nỗi lằng lằng khó tả. Đường về nhà như không nghe gì và cũng không thấy gì, vì em và tôi bất chợt cùng thả chân trong... im lặng! Sự im lặng mở đầu cho đoạn đời vừa qua chương mới. Lời nói đã không cần thiết. Con đường đan tay và bóng tối chụm đầu đã là vườn ươm cho nụ hồng đầu tiên của tình yêu.

Yêu nhau để rồi sẽ xa nhau. Em chấp nhận hiện thực phũ phàng sau nửa năm vất vả né tránh lưới tình tôi giăng trải, để ngậy thơ bước chung nhịp phân vân trong đời tình của thú yêu thương. Tương lai rồi sẽ ra sao? Không biết và cũng không cần! Khi bàn tay đã nằm im trong bàn tay thì chỉ có hiện tại. Đôi khi nhìn hiện tại cũng đã thấy được tương lai. Điều này thật đúng với hoàn cảnh của em và tôi. Em, một chim non chưa kịp rời tổ thì phải đương đầu với bão tố. Còn với tôi, chiếc ghế trong giảng đường đã trở thành một mơ ước thật xa vời.

Ước mơ thật giản dị, bình thường chỉ trong thoáng chốc đã trở nên huyền hoặc, phi thường khi tôi đã phải lưu vong ngay trong lòng đời vừa mới chuyển biến. Kiếp Phó thường dân là bản án phải thi hành dù tôi may mắn được nhìn lại phố cũ, đường xưa sớm hơn rất nhiều người cùng cảnh ngộ.

Em, mái tóc dài trong khuôn viên của nhà nguyện dễ thương, giọng hát vào đời lấy đức tin làm lẽ sống. Tôi, từ vòng trại có cảnh vệ ngày đêm ôm súng canh chừng bước ra, để chợt nhận thấy mình lại rơi vào một ngục tù bao la hơn, quy mô hơn và nguy trang khéo léo hơn bức rào tre hay dây kẽm gai có chòi canh ở bốn góc.

Em, cánh chim ra rành ngơ ngác trong bão tố. Tôi, con thú bị thương đang từng ngày né tránh nhát chém của tên đao phủ thời đại. Định mệnh đã mang tôi đến bên em và duyên kiếp đã đặt bàn tay em vào tay tôi để cùng tìm một nguồn sống tựa nương, cho qua ngày, đoạn tháng. Em yêu tôi trong phó thác. Tôi yêu em trong vô vọng. Không cần ngày mai vì đã có hiện tại. Có nắng Sài Gòn làm nhân chứng tình yêu. Có tiếng kinh cầu làm niềm an ủi thường nhật. Có thánh ca làm đuốc sáng soi hồn. Có phố Sài Gòn làm thượng uyển rong chơi và có bóng tối của rạp Măng Non làm hòa tấu khúc cho nhịp đập con tim. Tình yêu không có hy vọng nên không tuyệt vọng.

Nhưng tôi mang hy vọng ra đi. Còn em nhờ hy vọng mà gượng sống. Tôi buốt tinh thần. Em đau thể xác. Tình yêu vẫn còn, mà hy vọng thì mỗi ngày một phai đi. Cánh thư qua lại chưa bao lâu thì một ngày kia bỗng biệt dạng. Gần bốn năm mòn mỏi chờ tin để rồi khi nhận được thư thì chỉ là lời báo tử! Em bỏ cuộc vì một chứng bệnh nan y. Tôi quay quắt với câu hỏi em đã nghĩ gì trước khi bất ngờ hôn mê và ra đi không một lời trần trối.

Yêu nhau để xa nhau. Xa thật xa. Vĩnh viễn. Nên tôi vẫn nợ em một lời hứa. Lời hứa đan tay nhau một sáng đầu năm trên xứ người – để kỷ niệm ngày đường phố Sài Gòn chứng kiến một cuộc tình nở hoa giữa ba đào của hồng thủy – muôn đời sẽ chỉ là một ước mơ.

Vì thế sáng nay tôi lại nhớ em và nhớ màu nắng đẹp của ngày đầu năm đạo ấy. Mùa Đông. Nắng ấm. Trời trong. Một điều thật hiếm hoi trên miền đông bắc Hoa Kỳ. Bên ngoài đã có chút khởi động của một ngày mới đang bắt đầu. Trong nhà cũng đã có vài tiếng báo hiệu của sinh hoạt thường lệ. Tôi biết mình phải làm gì để nhớ em và buổi sáng Sài Gòn của đúng hai mươi năm qua.

HUY VĂN

1997

(Để nhớ Marie Thérèse Nguyễn Thị Bạch Yến. R.I.P)

*Nguồn:Internet eMail by **Huy Văn** chuyển*

*Đăng ngày Thứ Sáu, January 1, 2021
bkt Khóa 10A-72/SQTB/ĐĐ, ĐĐ11/TĐ1ND, QLVNCH*